

РЕШЕНИЕ

№ 38388

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6623** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5, вр. ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Д. С., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. П. - М. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-002438/15.05.2026г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на Д. Д. С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гг от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят излага съображения, че е нарушен принципа на съразмерност. Мили съда, да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно призован, чрез процесуалния си представител, гл. Юрисконсулт В. П., представя писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение,

прави възражения за прекомерност на разноските.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002438/15.05.2026г., издадена от М. Г. Н. - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, на Д. Д. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В заповедта е посочено, че същата се издава въз основа на съставен АУАН серия GA № 4712208/13.05.2026 г. Отражено е, че на 13.05.2026г. около 12:32ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Д. Д. С. управлява лек автомобил Б. 320 Д Х Д. с рег.номер С., собственост на К. Л. Ц. с [ЕГН] по договор за продажба №6613/27.02.2026г. Водачът е спрял за проверка на [улица]пред номер 9, като след справка в РСОД и ОДЧ 01-РУ СДВР, е установено, че управляваното МПС е с прекратена регистрация от 01.05.2026г., във връзка с чл. 143 ал. 15 от ЗДвП - непререгистрирано ПС. Посочено е, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание "Лишаване от право да управлява МПС" по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Заповедта е връчена на адресата и същата е оспорена пред съда, като жалбата против заповедта е подадена в Административен съд София - град на 18.05.2026 г.

От приложения по административната преписка АУАН серия GA № 4712208 от 13.05.2026 г. се установява, че актът е съставен от И. С. Б. – Старши полицай при СДВР, РУ 01 СДВР. В акта е отразено, че съставен против Д. Д. С. затова, че на 13.05.2026г. около 12:32ч. в [населено място] по [улица] посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил Б. 320 Д Х Д. с рег.номер С., собственост на К. Л. Ц. с [ЕГН]. Водачът е спрял за проверка на [улица]пред номер 9, като след справка в РСОД и ОДЧ 01-РУ СДВР, е установено, че управляваното МПС е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП от 01.05.2026г.

В акта е посочено, че с това жалбоподателят е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП. Като доказателства са иззети 2 броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] , СУМПС[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК]. В акта е отбелязано, че нарушителят няма възражения.

От приложените справки за регистрацията на МПС се установява, че автомобилът с рег. [рег.номер на МПС] е с отбелязан статус „прекратяване на регистрацията – прекратяване по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – непререгистрирано ПС след договор за покупко – продажба“ №6613/27.02.2026г., Нотариус 504, поделение: отдел „Пътна полиция“ СДВР и номер на невалидни табели - С.. По делото е представен и договор за покупко – продажба №6613/27.02.2026г., Нотариус с рег. № 504 от 27.02.2026 г.

Към административната преписка е приложена и Заповед № 513з-589/25.01.2023 г. на Директора на СДВР, удостоверяваща компетентността на И. С. Б. - Старши полицай при СДВР, РУ 01 СДВР ; Заповед № 513з-3065/17.03.2026 г. на Директора на СДВР, както и Заповед 513з-12686/14.10.2025 г. на Директора на СДВР удостоверяващи компетентността на М. Г. Н. полицейски инспектор към

СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП. Компетентността на полицейския орган е удостоверена и със Заповед 812з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка и като извърши на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресата на оспорената заповед, за когото е налице пряк и личен правен интерес от оспорването ѝ, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, при спазване на предвидения в закона срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно нормативната уредба на чл. 165 от ЗДвП, във връзка с чл. 43 от ЗМВР и чл. 42, ал. 2, вр. чл. 37, ал. 1, т. 2 и чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, Директорът на ОД на МВР/ СДВР е ръководител на служба с правомощия по осъществяване на контролна дейност върху движението по пътищата, включваща и прилагане на принудителни административни мерки (чл. 31, т. 2 от ЗМВР). В случая оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган на основание чл. 172, ал. 1, във връзка с чл. 171, т. 1 от ЗДвП.

Следователно, в случая не е налице основание за прогласяване на нищожността на оспорената ЗППАМ, поради некомпетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа необходимите реквизити. В нея са индивидуализирани изателят, адресатът, приложената принудителна административна мярка, правното основание за постановяването ѝ, както и фактическите обстоятелства, възприети от органа като основание за нейното прилагане. Посочено е, че заповедта се издава въз основа на АУАН серия ГА № 4712208/13.05.2026 г., като е описано, че жалбоподателят е управлявал лек автомобил Б. 320 Д Х Д. с рег.номер С., собственост на К. Л. Ц. с [ЕГН], по договор за покупко-продажба № 6613 от 27.02.2026 г., и че при извършената проверка е установено служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 01.05.2026 г.

Неоснователни са възраженията, за допуснати процесуални нарушения при издаване на заповедта, за немотивираност, за противоречие с материалноправни разпоредби и несъразмерност.

При преценката за мотивираност на заповедта съдът съобразява не само съдържанието на самия акт, но и посочения в него АУАН, който е част от административната преписка, послужил е като фактическо основание за издаване на заповедта и е индивидуализиран в нея. При това положение не е налице неяснота относно това за кое конкретно поведение е приложена принудителната административна мярка. Жалбоподателят е могъл да разбере фактическите основания на акта,

както и да организира защитата си срещу тях, а съдът разполага с възможността да извърши контрол за законосъобразност.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з", хипотеза "гг" от ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Същевременно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е санкционната разпоредба, която предвижда административнонаказателна отговорност за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Следователно между чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и чл. 175, ал. 3 от ЗДвП съществува връзка между правило за поведение и санкционна последица при неговото нарушаване.

За приложението на чл. 171, т. 1, б. "з", хипотеза "гг" от ЗДвП от значение е дали описаното фактическо поведение е от категорията на нарушенията, за които законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС. В случая в АУАН е описано именно управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, поради служебно прекратяване на регистрацията му по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Това поведение от обективна страна попада в хипотезата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, тъй като се касае за управление на МПС, което към момента на проверката не е регистрирано по надлежния ред, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба 500 лв.

В заповедта са посочени конкретните факти, които органът е приел за установени - управление на конкретно индивидуализирано МПС, на конкретна дата и място, при служебно прекратена регистрация на автомобила по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Тези факти очертават в необходимата степен констатираното нарушение и позволяват, както на адресата на мярката да организира защитата си, така и на съда да извърши проверка за законосъобразност.

Неоснователно е и твърдението, че чл. 140, ал. 1 от ЗДвП не съдържа конкретно правило за поведение, относимо към водача. Нормата определя кои моторни превозни средства могат да бъдат допуснати до движение по пътищата, отворени за обществено ползване. Когато водач управлява моторно превозно средство, което не отговаря на това изискване, той осъществява поведение, несъвместимо с предписанието на закона. Именно поради това законодателят е предвидил санкционна последица в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП и принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", хипотеза "гг" от ЗДвП.

В случая по делото е безспорно установено, че на 13.05.2026г. около 12:32ч. в [населено място] по

[улица] посока на движение от [улица] към [улица], жалбоподателят управлява лек автомобил Б. 320 Д Х Д. с рег.номер С., собственост на К. Л. Ц. с [ЕГН]. Установено е също, че автомобилът е бил придобит по силата на договор за покупко-продажба на МПС от 27.02.2026 г., сключен пред нотариус № 504, въз основа на пълномощно и договор за покупко – продажба между жалбоподателя и К. Л. Ц., както и че регистрацията му е била служебно прекратена по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 01.05.2026 г.

Разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП предвижда, че служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство, както и в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика. Относимата в настоящия случай хипотеза е тази на придобиване на превозното средство и неизпълнение на задължението за регистрация от приобретателя в двумесечния срок. Това задължение не е изпълнено нито в посочения срок, нито в двумесечния период по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП в Националния регистър на пътните превозни средства е отразено служебно прекратяване на регистрацията на 01.05.2026 г. Тоест към датата на извършената на 15.05.2026 г. проверка регистрацията е била прекратена, като жалбоподателят е бил длъжен и да се увери, че управлява регистрирано по надлежния ред превозно средство.

Данните по делото сочат, че жалбоподателят е лицето, разпоредило се с процесното МПС. Това обстоятелство не се опровергава, нито оспорва. Именно защото придобиването не е било последвано от надлежна регистрация в законовия срок, в информационните масиви е отразено служебно прекратяване по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

При това положение към момента на проверката автомобилът не е бил регистриран по надлежния ред за целите на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В настоящото производство не са ангажирани доказателства, които да оборват констатациите в АУАН относно управлението на автомобила от жалбоподателя, мястото и времето на проверката, както и обстоятелството, че към този момент регистрацията на автомобила е била служебно прекратена. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение се ползва с доказателствена сила до доказване на противното.

В заповедта срокът на мярката е определен съобразно закона – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Наведените в жалбата възражения не обосновават извод за незаконосъобразност на акта, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора своевременно направеното искане от представителя на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК Д. Д. С., ЕГН [ЕГН] следва да заплати на ответната страна – СДВР сумата в размер на 102,26 евро / представляващо 200 лв./ за юрисконсултско възнаграждение, което е минимално

предвиденото в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразено с липсата на фактическа и правна сложност на спора и процесуалната ангажираност на представителя на ответника в проведеното едно открито съдебно заседание.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. С., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. П. - М. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-002438/15.05.2026г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на Д. Д. С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гт от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Д. Д. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: